

Šiaulių rajono
Gruzdžių gimnazijos
IV A gimnazinės klasės mokinės
Gretos Gelžinytės
Eilėraščiai

Konsultavo: lietuvių kalbos mokytoja metodininkė
Dalia Milkintienė.

2009 m.

Lai saulė pakyla anksčiau

Besileidžianti saulė nusineša mano pyktį.
Noriu pabūti rami...
Meldžiu, bet gal ne Dievo.
O to, į ką tikiu- tavęs.

Leisk man pabūti ramiai,
Ištiest tau ranką ir paprašyt atleidimo.
Mintyse sukasi klausimas,
Bet negaliu jo taip paprastai išarti.

Todėl prašau, mano meile,
Rytoj rytą ankstų
Leisti saulei pakilt anksčiau,
Kad galėčiau pabūti su tavimi...

Rasti, susigražinti siela

Atveriu duris, o ten - tamsu,
Ten balsas sustingęs.
Einu liesdama sienos pakraštį.
Durys trenkias.

Einu kaip ieškodama pamestos sielos,
Galbūt nereikalingos...
Liejas vanduo
Ant mano pirštų galų.

Nežinau, ar tai beorė erdvė
Ar tiesiog tik sienos,
Kuriose aš įkalinta,
Kuriose mano kūnas dreba.

Noris sučiupt dar šiltą atrastą jausmą,
Po kojomis jausti žemę,
O galbūt pasidėt tvirtą kėdę,
Atsispirt ir pakilt, jei tik čia nėra lubų.

Jau nejauku daros.
Rankos dreba, lyg pajutusios
Artėjančią nesėkmę,
Bet nieko nematau...

Įsivaizduojamais sparnais sklandysiu orą,
Jei tik pramerktum akis,
Galbūt praregėčiau, prabilčiau.
Mintyse matai, kad degu, bet realybėj to nejaučiu.

Trumpam ateis kita gyvybė

Krintantis lapų sūkurys,
Ir valdžią imantis žiemos jaudulys,
Sustingdęs pievą šerkšnumas,
Nežinančio šalčio irzlumas.

Juk šaltas it ledas
Ateinantis metas.
Gamtą mirčiai trumpam pasmaugs,
Kelią kitai gyvybei patrauks.

Pasislėpęs karštis jau miega,
O baisus šaltis lekia čia.
Atėjo pro langą šerkšnas,
Atbildėjo su vėsiu trenksmu.

Norai

Teka varveklis pasruvęs krauju.
Įsimintinos dvejonės:
Gal per daug reikalavai?

Sudūžtantis sielos veidrodis.
Blizgantis, kur meilės pėdsakai,
Sako, greit negrįš.

Saujoj – svajonės beribės,
Jas, paleistas į laukus,
Išblaško rudens vėjas.

Pavers sniego trupiniais
Vaikiškas noras skristi.
Ne visad svajonės pildos...

Plaukiantis laivas panašus į žmogų-
Ieškantis nuotykių
Ir plaukiantis į beribius norus.

Kartais būnam sau nuodai-
Per daug svajojam,
Per daug norų ir troškimų...

Rasiu tave

Ar tau šalta, kai pirmas sniegas užkrinta?
Kai aplink oras dreba?
Kai pasiilgsti namų?
Kai tavęs nepastebi ir pasijunti vienas...

Nebešnabždės

Blakstienos nebebus padažytos,
Kūnas nebešvytės energija,
Nebepamos ranka,
Nebeatsisveikins...

Jos skraistės nebeplevens vėjas,
Nebeužsimerks taip, kad vėl atsimerktų.
Nebedovanos niekam šypsenos.
Nebeatsimerks...

Nebepasakys nei žodžio.
Tylės, sustings- atspindės akmenį.
Nebegirdės muzikos, jos pirštų skleidžiamos.
Nebešnabždės...

Jai gros paskutinė muzika,
Bet ne jos mėgiamiausia.
Ištars kiti paskutinius žodžius,
Kuriuos girdės paskutinį kartą.

Buvo diena, kai dar stovėjai jūros krante,
Dar toks mažas vaikas jautiesi šiam pasauly.
Girdi, kaip kažkas skamba, kviesdamas šį laivą
Plaukti gilyn, tolyn...

Tu augi, dienos lekia
Kaip nesuskaičiuojamų marių bangos.
Atrandi tai, ko troškai.
Nori lėkt, skrist, gyvent..

Suradai draugų, kurie nori džiaugtis tavo sėkme,
Dalytis atradimais, būti drauge.
Draugai, kurie norėjo, plaukiant laivui tolyn, šokti
Ir kartu su tavimi kilti, ir kartais leistis...

Deja, turi palikti laivą,
Kur keliavai dvyliką metų.
Tie, kurie keliavo su tavimi, labai tavęs pasiilgs...
Prisimins, kaip buvo gera keliauti kartu.

Delne

Medžiai šukuoja vėją,
Lapai glaudžia, kol juos turi.

Kai prisiliečiu prie tos žemės,
Paimu mažą lopinėlių.

Rankose laikau gamtos dalelę-
Delne skleidžiasi, auga ir vysta.

Kitas jausmas

Priversk mane bijoti - paskandink, sudegink.
Bet, kad tik negirdėčiau kito balso,
Kad dingtų mintys, ištirptų, pranyktų.

Sustabdyk kvėpavimą, sulaikyk.
Jausmą- tą skausmą pasmauk, uždusink.
O laisvė tegu grįžta.

Tuomet susikibkime rankomis, išskriskim.
Pakilę sklandysim paukščių takais.
Surasiu tą vietą, kur tave sapnavau

Tėvynė mana!

Nutolsta klasės šurmulyš...
Stoviu pakeltu kalaviju į viršų,
Sunkūs drabužiai, baimė ir ryžtas.
Didžiuojuos savim, kad aš čia.

Bėgu, lyg vydama priešą,
Nors jis čia pat, prieš mane.
Mosuoju kalaviju, bet matau tik kraują aplink.
Kiek daug tokių, kaip aš...

Šaukiu, kiek tik balsas lekia tolyn.
Žirgų purkštavimas ir išgastis
Skandina šūksnius,
Bet verčia mane pasitempt ir eiti tolyn.

Dieve mano, aš dar gyva.
Tik nesuprantu, kodėl manęs niekas nemato.
Kiaurai mane prabėga.
Nejaugi aš kaip dvasia sklandau?

„Mergaite, galiniame suole!
Kodėl galva paremta ir akis užmerktos?“-
Sapnuojas lig šiolei
Didvyriškas narsumas...

Saugoti laimę

Paimk, išgerk nuodus kaip sultis,
Pajausi, kaip šyla tavo protas, kūnas.
Nuskink, nulaužk, padek nuvytusią rožę,
Pelenus pasilik sau.

Užkask juos, neleisk jų rasti,
O giliai širdy jausi palaimą,
Lyg atsikratei nereikalingu jausmų,
Bet galbūt jie vėl pabus.

Bet tos vietos nepalik tuščios,
Neleisk ten piktom dilgelėm išaugt.
Pasodink ten šalia kito laimę,
Rūpinkis ja kaip sava.

Nesmerk, jei ji neaugs,
Galbūt reikia daugiau palaistyt,
Bet ne vandeniū,
O kupinomis džiaugsmo ašaromis.

Dabar matai, kaip po truputį
Dygsta laimė, džiaugsmas,
Kaip sunku tai pelnyt,
Kaip lengva prarast...

Tamsaus vandens paslaptis

Valtelė siūbuoja,
Vėjas kelia bangas.
O miškas vis laukia,
Kol saulė už jo pasislėps.

Neturi saulė spindulių,
Nes medžiai juos paslėpė,
Ir iš valtės man žiūrint,
Vanduo toks tamsus.

Kas vandeny, man paslaptis,
Bet širdy pabudęs noras
Blaško valtelę,
Girgždo lentas.

Rodos, sako vanduo,
Kad nuprausčiau juo sau veidą
Ir nerčiau į jį,
Į tamsų vandenį.

Juodame patale

Ten, tamsoje, kur užmirštas pragaras,
Stebiu tavo kvėpavimą, alsavimą ...
Jis neužmirštamasis, kaip ir tu.
Kaip ir tavo svajonės...

Praskleidus tamsą, dar vos matau
Tavo paliktą, atverstą knygą,
Kuri ten guli kaip juodame patale,
Šaltais žodžiais.

Pakėliau knygą iš patalo,
Žinodama, kad ateisi jos pasiimt.
Paimt ir pažvelgt man į akis,
Pasakydamas kažką prasmingo.

Giliai pasąmonėje man kažkas sakė,
Kad paimsi mano ranką ir eisime drauge,
Atgal į tamsą, į juodą patalą,
Kur ir radau tave...

Sušalęs langas

Nebereikia sniego, kuris tirpdo pavasarį.
Nebereikia sušalusio lango, kuris neleidžia matyti to, ką trokštu.

Nusiramink, lietau, artėjanti šiluma tau parodys, kur lyti.
Dabar jau matau, kad langas atmerkė akis į prisiskleidusį džiaugsmą.

Saugokis, medeli brangus, piktas velnias iš dangaus mėto akmenis.
Nenuilstantis traukinys, ten aukštai rieda, nebijok, medeli...

Nuo šakotų žalialapių skinam jų meilės vaisius,
O bitutės mojuodamos sparnais nutūpia ant vasaros grožio.

Besileidžianti saulė vis anksčiau ir anksčiau sako, kad artėja
Tas laikas, kai vėl matysiu sušalusį langą, kuris vėl neleis matyti to, ką trokštu...

Durys į šviesą

Pasakyk saulei už mane kad užgestų.
Užgestų ir mylėtų žvaigždes,
Sapnuotų mėnulį...

Atimtų sau vasaros laiką,
Užtamsintų kaip sienas šviesias,
Kuriose nerasi durų.

Atmerkei akis,
Atitirpai, pajutai,
Kad gyva, kad stipri,
Kad jau ranką ištiesti gali.

Malūnas

Stovi malūnas, klausosi – aplinkui šnara senose grindyse.
O ten, pievose, kurios gaubia seną malūną,
Sukasi juoda varna, atnešusi šaltį.

Suprato senasis, kad jo sparnai ilgai nebesisuks,
Kad nors vėjas ir stengiasi juos pastumti,
Bet nebėr jam jėgų...

Suka varna ratus aplink jį, brauko plunksnas į šilumą,
Bet šalta jau, o ir neperspėjęs ledinis grožis krinta,
Leidžiasi ant sustingusios žemės.

O pievos traukiasi iš skausmo, kad žūva.
Susirietus, dar likusi viena aguona nubarstė tai,
Ką taip mylėdama augino, kol buvo šilta...

Nori dar žinoti juoda varna, kam dar liks gyvybė,
Kas bus laimingas, krintant iš dangaus ledynams,
Kas bus šiltas, kai ardo, girgždo sielas.

Visi, kas bijojo aplink malūną, nebejaučia savęs, kitų.
O jis, nors jau su sparnais, kurie nebesisuks,
Žino, kad jam gera, kad jis viduje gyvas, nors ir senas...

Ne šiandien...

Norėdavau išvysti, kaip šąla mieganti gyvybė.
Bet ne šiandien...

Prašydavau miško mojuoti, kai sustingsta šaltis.
Bet ne šiandien...

Skęsdavau su didelių sparnų lengvumu.
Bet ne šiandien...

Nešdavau snaigę, kad nudžiuginčiau šaltį.
Bet ne šiandien...

Šaldydavau šilumą, kad lange matyčiau
Kas bus šiandien...